

Kedveseim,

Itt a **Karácsony**, és kívánunk – családjaitoknak, munkatársaitoknak, együttműködő társaitoknak, barátaitoknak is – békét, örömet, áldást most, az ünnepi időben és végig az **új, 2016-os esztendőben!**

Aligha vitatja bárki, hogy eseményekben gazdag, sőt: bizonyos tekintetben traumatikus év volt ez sokunk számára: sokan éltek át erőszakot vagy más nehézséget; sok ember vált otthontalanná és keresett menedéket idegen országokban. Mintha a Karácsony ajándékait – a szeretetet, békét, örömet, toleranciát, jószándékot – elfeledtük volna. Most azért imádkozunk, hogy ezek az ajándékok mindenki szívében és életében valósulhassanak!

„**A Karácsony egy menekült családról szól**” c. gondolatmenetemet a közelmúltban, egy országos katolikus magazin számára írtam. Most megosztom veletek is:

„Karácsony valóságát a „nincs hely” nyitás és egy szívszorító zárás fogja közre.

Amikor Jézus megszületett, az angyalok azt énekeltek: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön Isten kedveltjeinek*”. (Lk 2,14) Igen, Megváltó született, aki sátrat vert közöttünk; aki a bűnt kivéve mindenben hasonló lett hozzánk; és mielőtt a „Jó Hírt” meghirdetnék [az evangélium lapjain], ott az emlékeztető, hogy Mária „*pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson*”. (Lk 2,7)

„Nem kaptak helyet” miféle „szálláson”? „*Abban az időben Augustus császár rendeletet bocsátott ki, hogy számlálják össze az egész földkerekséget. Ez az első népszámlálás Kvirinusznak, Szíria helytartójának idejében történt.*” (Lk 2,1-2) Józsefnek tehát Názáretből Betlehemben kellett mennie, ami 111 km-nyi távolság; nehéz terep, és biztosan gyalog mentek. Mária áldott állapotban volt, így miután végre sikerült magukat nyilvántartásba vetetni, József bizonyára valami aránylag kényelmes helyet keresett a születendő gyermeküknek; de a fogadók túlszűfoltak voltak és a fogadósok nem akartak távolról érkezett idegeneket beengedni.

Októberben az Associated Press a mostani menekült-krízist egy nagyon hatásos képpel szemléltette: „A hosszú út az új életbe” – és a képen egy óriási menekült-csoport gyalogol a földeken át Horvátországból Szlovéniába. A szomorú valóságot ábrázolta: emberek ezrei menekülnek az erőszak elől Szíriából, Irakból és Afganisztánból; és ma már senki sem vitatja, hogy ez a II. világháború óta bekövetkezett legnagyobb migrációs válság. Máriának és Józsefnek hasonló tapasztalatai lehettek. Ferenc pápa a közelmúltban egy minden előzmény nélküli felhívást tett közzé, mely szerint minden európai katolikus plébánia fogadjon be legalább egy menekült családot és kérte, hogy minden keresztény segítsen azoknak az embereknek, akik a üldözés és az erőszak elől menekülnek.

Jézus születése után a napkeleti bölcsek jöttek, hogy imádják; de hazaútkon nem sétálnak bele a mézes-mázos beszédű Heródes csapdjába – egyszerűen elkerülik őt! Akkor „*az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában és így szólt: 'Kelj föl, fogd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba! Maradj ott, amíg nem figyelmeztetek, mert Heródes keresi a gyermeket és meg akarja ölni.'*”

Ő fölkelt, még az éjjel fogta a gyermeket és anyját, s elköltözött Egyiptomba. Ott maradt Heródes haláláig.” (Mt 2,13-14)

A távolság Betlehem és az egyiptomi határ között mintegy 120 km. Egy idősebb ember, valamint fiatal, frissen szült felesége számára ez az út megrázó lehetett. Ahogy éjszaka elmenekültek, vajon mit vittek magukkal? Tudtak-e elegendő élelmet, vizet vagy akár csak ruhát magukkal vinni a száműzetésbe? A gyermek Jézus vajon magával vitte-e azt az apró játékszert, amelyet a pásztoroktól kapott születése éjszakáján? Mária és József gondolatai és imái nyilván a Heródes által ártatlanul legyilkolt gyermekek felé szálltak. *„Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta jövendölt: 'Kiáltás hanzik Rámában, hangos sírás és jajgatás: Ráchel siratja fiait és vigasztalni nem akar, mert nincsenek többé.’” (Mt 2,17-18)*

Szeptemberben a török tengerparton találták meg a hároméves szír kisfiú, Aylan Kurdi holttestét. Ez a tragikus kép emberek millióinak a szívébe égett bele, és lett megrázó emlékeztetője az erőszak és üldözés elől menekülni próbáló gyermekek és a családokat fenyegető veszélyeknek. Egy tapasztalásnak, amelyből Jézus, Mária és József is kivették részüket!

A Karácsony a hála pillanata – amikor át kell törnünk az elüzletiesedés burkát és fel kell ismernünk, hogy az ünnep Jézus születéséről szól, nem pedig Téalapóról és karácsonyfáról, jó ételekről és vidámkodásról.

A Karácsony a bátorságról szól – hogy képesek vagyunk nyitni a másik felé: a szívünkben otthont készítünk másoknak, hogy elfogadást és melegséget leljenek; az örömről szól – hogy képesek vagyunk csökkenteni az otthontalanok életének nehézségeit, akik a küszöbünkön vagy a társadalmunk peremén tengődnek; az átváltozásról szól – hogy képesek vagyunk a saját önzésünk kényelméből kilépve meglelni Őt napjaink szegénységében, mocskában és porában. Nyitottságra van szükség, hogy felismerjük: a mai menekült-válságot épp' úgy a kapzsiság és az érdekekhez való görcsös ragaszkodás okozza, mint ahogy tette ezt Jézus korának akárhány Heródes: minden eszközzel ragaszkodik a magáéhoz és megtagadja mások jogos életlehetőségeit. Épp' itt az ideje, hogy belássuk: a karácsonyi történet egy menekültnek és családjának a története: Jézusé, aki Urunk és Megváltónk!”

Az erőszak folytatódik: Párizsban és Bejrútban, Szíriában és Palesztinában, és a világ más pontjain – így Indiában is. Tudjuk, hogy sokan – egyének és szervezetek – komoly áldozatokat hoznak azért, hogy megfelelően válaszoljanak a menekült-válság kihívásaira. E levél fejlécében Máriát látni a gyermek Jézussal egy tevéen ülve. (A kép egy gujarati templomból való: Miasszonyunk a tevéen.) A legtöbb nyugati művész az Egyiptomba menekülő Máriát és a kis Jézust egy szamáron ülve ábrázolja. Az Újszövetség nem tesz említést az üldözés elől menekülők által igénybe vett állatról. Miért ne lehetett volna az egy teve, amelyet a napkeleti bölcsektől kaptak ajándékba?

Az Egyesült Nemzetek a 2016-os évet a „Hüvelyes Zöldségek Nemzetközi Éve”-nek nyilvánította. Ez a hangsúly fontos a mi számunkra is: a chhatralaya-inkban a helyi kenyér és/vagy rizs mellett a gyermekeket naponta lencsével vagy más hüvellyessel (pl. babbal vagy borsóval) tápláljuk; ezek vitathatatlanul gazdag tápanyagforrások és nagyban hozzájárulnak a gyerekek fejlődéséhez.

Az **Education Sponsorship Program** a szokásos erővel folytatódik. Hála minden támogatónknak a meghozott áldozatokért, az elmondott imákért és a kifejezésre juttatott szolidaritásért. Az életünkben való jelenlétetek, a kezdeményezéseitek sokat jelentenek számunkra. Számítunk a támogatótokra a következő években is!

Minden gyermekünk, kollégánk és munkatársunk üdvözetét és fohászait tolmácsolom,
Szeretettel és imádsággal

Fívérek
Cedric Prakash